

ζετο, και κάτι λάμπεις ἔλαμψαν τότε, σὰν τῆς αὐγῆς τὰ πρῶτα ξανοίγματα. Καὶ εἶδεν ἐκεῖ ὁ τσεσμελῆς τότε τὴν μακαρίτισσαν, τὴν ἴδιαν τὴν κυρὰ Λιμπέρλαινα, ἀδύνατη καὶ ξηραγγιανή ὡς ἦτο, ἀλλὰ χαρούμενη καὶ καλοκαρδισμένη καὶ ἤκουσε μίαν γλυκυτάτην φωνήν, σὰν σβύουσαν μουσικὴν, σὰν οὐράνιον ψαλμωδίαν εἰς τὰ ὕψη ἐπάνω:

— Δεξιὰ καὶ ἀριστερά, παιδί μου!...

ΑΛΕΞ. ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

[ΣΗΜ. Δ. ΕΘΝ. Η. — Τὸ χαριτωμένον τοῦτο ποιηματάκι τοῦ Λεγκουβέ, νομίζει τις ὅτι ἐγράφη ὡς ἕμνος εἰς τὴν φορομανίαν, τὴν ὁποίαν πάσχουν μερικοὶ ἰδιοὶ μας ὑπουργοί. Τὸ ἀποθησαυρίζομεν ἐδῶ διὰ νὰ γίνῃ κοινὸν κτῆμα καὶ νὰ μέλπεται ὡς ἐθνικὴ προσευχὴ παρὰ τοῦ φορολογουμένου ἑλληνικοῦ λαοῦ].

ΜΑ δὲν εἶνε νὰ ῥωτᾶτε. Ἐχει ὁ φόρος τέτοια χάρι
μοιάζει μὲ τὴν ἀγριάδα, τὸ ἀδιάντροπο χορτάρι,
ποῦ ὅπου τύχη νὰ φυτρώσῃ, ἢ στὴ ζέστη ἢ στὸ κρύο,
ἢ στὴ γλάστρα ἢ στὸ κάμπο — γίνεται σωστὸ θηρίο!
Καὶ καθὼς αὐτὸ τὸ βλέπεις νὰ θεριεύῃ, νὰ φουντώνῃ,
ἀπαράλλαχτα κ' ὁ φόρος, ὅπου πέσῃ, μεγαλώνει.
Ἐχθρὸς ἔρχεται; Ἀμέσως καὶ ὁ φόρος ἀνεβαίνει.
Ἐκστρατεία ὁ στρατός μας; Φόρος ἄλλος νέος βγαίνει.
Ἐπιστρέφει; Νέος φόρος. Ἐπαυσε νὰ βρέχῃ; Φόρο!
Ἡ βροχὴς μᾶς ἔχουν λυώσει καὶ μᾶς σάπησαν τὸν σπόρο;
Φόρο! Πόλεμος, πλημμύρα, ταραχαὶ ἢ ἀπραξία;
Φόρος! φόρος! φόρος! φόρος! μὲ ὀνόματα μυρία.
Κ' ἔχει ὁ φόρος κάποια χάρι χωριστὴ κ' εὐλογημένη
ὥστε, μιὰ φορὰ ἀνέβῃ; πάει πιά δὲν κατεβαίνει!
Ὅλα τᾶλλα, ὅταν λείψῃ ἢ αἰτία των, πεθαίνουν
μὰ οἱ φόροι καὶ σὲ τοῦτο ζωντανοὶ ἀκόμη μένουں.
Εἶν' ὁ φόρος ὡς κομήτης, ποῦ τὸ φῶς τὸ ἴδιο δείχνει
ἢ ὡς τὸ δένδρο ἐκεῖνο ποῦ τὰ φύλλα του δὲν ῥίχνει,
μὰ βλαστοὺς καινούργιους μέσα στοὺς πολλοὺς βλαστοὺς τινάζει
καλοκαίρι καὶ χειμῶνα καὶ τὰ φύλλα δὲν ἀλλάζει.
Τί χυμὸς ποῦ δὲν στεριεύει! Τί ζωὴ ποῦ πάντα αὐξάνει!
ποῦ ἀρχίζει μὲ τὸ Κράτος καὶ μ' αὐτὸ καὶ θὰ πεθάνῃ!
Οἱ παπποῦδες μας τὴν εἶδαν καὶ τὰ τρυφερά μας ἄγγονια,
στοίχημα πῶς θὰ τὴν βλέπουν καὶ μετὰ χιλιάδες χρόνια!

(Μετὰφρασις)

ΙΩ. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ